

Ngày Ấy

Câu chuyện bắt đầu từ năm ấy, khi chúng tôi vào học chung một lớp mười. Ngày ấy chúng tôi còn rất bỡ ngỡ, và dờ dơi, chỉ biết gương mặt nhìn như muốn hỏi: “bạn là ai, bạn muốn gì,...?”. Ở cái tuổi 16 là thế.

Tôi, Châu, và Đoàn không biết đã thân nhau từ lúc nào. Có lẽ là từ những buổi sáng cùng học trong lớp, cùng nghe những bài giảng, cùng cười những chuyện tếu..., và nhiều nữa. Châu lúc ấy là một cô bé nhỏ nhắn, duyên dáng, ngang bướng. Đoàn thì học rất giỏi, anh rất chững chạc, người lại cao ráo, và một trong những ưu điểm nổi bật của anh là rất cương nghị, và sâu sắc. Còn tôi thì sao? Một đứa con gái vụng về, hiền khô.

Chúng tôi như ngày càng thân hơn. Ngay khi đã rời trường trung học, chúng tôi vẫn thường xuyên gặp nhau. Cuối tuần, tôi và Đoàn lại nhà Châu chơi cả ngày. Ăn uống, trò chuyện, đàn hát, rồi lại kéo nhau rong chơi khắp đường phố. Đến tối thì chúng tôi lại vào một quán nhỏ để ăn một tô phở thơm ngon. Chúng tôi đi hai chiếc xe đạp. Đoàn luôn chở Châu, còn tôi thì đạp xe song song. Châu ngồi sau lưng Đoàn ngoan hiền như con mèo nhỏ.

Thời gian cứ chậm chậm qua. Chúng tôi ngày càng lớn. Châu thì càng xinh hơn, ra dáng một tiểu thư. Đoàn thì thành một chàng trai có một cái gì đó rất thu hút phái nữ. Và tôi, tôi cũng không biết tôi giống như thế nào vào ngày ấy, nhưng một điều tôi chắc chắn là tôi vẫn còn trẻ con lắm. Tôi rất mê hai người bạn của mình, luôn theo họ, cười khi họ cười, đau lòng khi họ đau. Tôi có thể ngồi lắng nghe Châu và Đoàn cả ngày mà không biết mệt. Có lẽ nhờ cái ngờ nghệch đó mà tôi mới có được hai người bạn thân như vậy. Lúc ấy tôi không hề nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ có thể xảy ra giữa chúng tôi, vì tôi nghĩ chúng tôi sẽ mãi là bạn.

Rồi một ngày kia, ba chúng tôi đi xem phim. Khi chúng tôi băng qua đường, tôi thấy Đoàn nắm lấy bàn tay Châu để tránh xe. Một thoáng ngạc nhiên, nhưng tôi lại lơ đi. Ừ, thì bạn bè mà, nắm tay qua đường có gì là lạ... Nhưng lạ lắm, từ trong đáy lòng, tôi nghe một cái gì đó đau nhói trong tim. Cái đau nhói đó chỉ thoáng qua rất nhanh, rồi vụt mất.

Rồi một chiều, lúc ở nhà Châu. Tôi bắt gặp Châu đang cúi đầu khóc, còn Đoàn thì ngồi lặng lẽ. Tôi hoảng hốt lại bên Châu hỏi chuyện gì đã xảy ra? Châu

không nói gì mà chỉ khóc. Tim tôi lúc ấy đau. Trái tim trẻ con của tôi không còn là trẻ con nữa. Tôi chợt hiểu giữa hai người bạn thân của tôi đã có một tình cảm không đơn thuần là tình bạn. Bỗng dưng tôi òa khóc. Đến bây giờ tôi cũng không hiểu tại sao mình khóc.

Sau ngày ấy, Châu nhất định lánh mặt Đoàn. Châu cũng không hề nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra. Mà tôi cũng không theo để gạn hỏi. Tôi chỉ theo năn nỉ Châu hãy cho Đoàn một cơ hội, và chúng mình lại sẽ thân thiết như xưa. Nhưng những cố gắng của tôi cũng là vô hiệu. Những cuộc đi chơi tay ba không còn nữa. Đoàn thì buồn hẳn, lâu lâu anh ghé đến thăm tôi, rồi hỏi thăm về Châu, vậy thôi.

Nửa năm sau thì Đoàn vượt biên. Anh ra đi trong lặng lẽ. Châu gặp người nhà của Đoàn, rồi mới biết là anh đã đi. Tối hôm đó trời mưa, Châu mang chiếc áo mưa, đạp xe đến nhà tôi báo tin. Giọng của Châu sao buồn thế. Dáng người bé nhỏ của Châu lúc xúc trong chiếc áo mưa. Tự dưng tôi muốn khóc, muốn gọi Đoàn thật lớn: “Đoàn ơi, Đoàn đâu rồi?”. Những giọt mưa vẫn rơi đều. Tự nhiên tôi thêm được lang thang trong mưa như ngày nào ba đưa tôi vẫn thế. Tôi như người mộng du, tôi đề nghị Châu đi dầm mưa. Châu gật đầu đồng ý. Chúng tôi là như thế, có những cố điên rồ rất giống nhau, vì mang một nỗi nhớ như nhau. Tôi và Châu đạp xe song song. Chúng tôi im lặng đạp xe ngang qua nhà Đoàn. Nhà Đoàn nằm im lìm, và chúng tôi biết chắc nhà đó đã thiếu vắng một người thương yêu. Mưa như càng nặng hạt. Chúng tôi không trò chuyện nhiều, chỉ nhắc lại những kỷ niệm xưa, về Đoàn.

Đạp xe lang thang khắp con đường mà ngày xưa, ba đưa chúng tôi đã đi, để nhớ về Đoàn. Cho mãi đến gần khuya, tôi và Châu cùng mệt nhoài, người ướt sũng như hai con chuột, như hai kẻ thất tình trong mưa. Trước khi từ giã Châu về nhà, tôi nói: “Mình tạ tình của Đoàn như thế cũng đủ rồi, phải không Châu?” Châu gật đầu. Tôi nghe giọt nước mắt mặn chát lăn dài trên má, trên môi mình.

Từ hôm đó tôi không gặp Đoàn nữa. Anh giờ định cư ở Pháp. Tôi thì hai năm sau đó theo gia đình định cư ở Mỹ. Châu thì vẫn ở Việt Nam. Ba chúng tôi đều đã lập gia đình. Ba chúng tôi đã đi những con đường khác nhau. Nhớ hồi đó, chúng tôi đã từng có chung những mơ ước về tương lai, về gia đình và nhiều nữa... Thời gian mấy chốc mà đã hơn 20 năm. Nhưng trong những giấc ngủ của tôi đâu đó lại mơ về hình ảnh ba đưa chúng tôi vui về đùa vui. Mà lạ lắm, ở những giấc mơ, tôi luôn mang cảm giác đau nhói tim. Cái cảm giác đau nhói khi hiểu rằng Đoàn yêu Châu. Đôi lúc tôi tự hỏi, nếu ngày ấy Đoàn nói yêu Châu và họ lấy nhau, thì tôi sẽ như thế nào đây. Tôi sẽ không ích kỷ. Chắc chắn là vậy rồi tôi sẽ chung vui cùng họ, và đêm về chắc tôi sẽ khóc...

Đoàn ơi, giờ Đoàn có hạnh phúc không? Và cả Châu nữa, Châu có hạnh phúc không? Thời gian qua nhanh quá nhỉ, ba chúng mình đã rất hạnh phúc trong tình bạn ngày xưa. Còn một điều nữa, đến mãi bây giờ, tôi vẫn chưa biết được nguyên nhân tại sao Châu lại khóc hôm ấy. Trong thâm tâm, tôi hiểu Châu cũng thương Đoàn, như tôi đã thương anh, có phải không Châu?

Lê Thu